

TISKOVÁ ZPRÁVA č. 39/23

V Lucemburku dne 2. března 2023

Rozsudek Soudního dvora ve věci C-477/21 | MÁV-START

Denní odpočinek se přičítá k týdenní době odpočinku, i když této době přímo předchází

To platí i v případě, kdy vnitrostátní právní předpisy poskytují pracovníkům delší týdenní dobu odpočinku, než jakou vyžaduje unijní právo

Strojvedoucí zaměstnaný u maďarské státní železniční společnosti MÁV-START napadl u soudu v Miškovci rozhodnutí svého zaměstnavatele neposkytnout mu denní odpočinek v délce nejméně 11 po sobě jdoucích hodin (kterou musí mít zaměstnanec během každého 24hodinového období podle směrnice o pracovní době), pokud tento odpočinek předchází nebo následuje po týdenní době odpočinku nebo dovolené. Společnost MÁV-START tvrdí, že kolektivní smlouva, jež se na tento případ použije, stanoví minimální týdenní dobu odpočinku, která je mnohem delší (nejméně 42 hodin) než doba požadovaná směrnicí (24 hodin), takže její zaměstnanec není jejím rozhodnutím znevýhodněn.

Soud v Miškovci se zejména dotázal Soudního dvora, zda je podle směrnice denní odpočinek poskytovaný současně s týdenní dobou odpočinku součástí této doby.

V dnešním rozsudku Soudní dvůr uvedl, že denní odpočinek a týdenní doba odpočinku představují dvě samostatná práva, která sledují odlišné cíle. **Denní odpočinek** umožňuje pracovníkovi vzdálit se z pracovního místa na určený počet hodin, které musí nejen po sobě následovat, ale též **následovat bezprostředně po pracovní době**. **Týdenní doba odpočinku** umožňuje pracovníkovi odpočinek během každého **sedmidenního** období. Proto **je třeba zaručit pracovníkům skutečné využití každého z těchto práv**.

V situaci, kdy by byl denní odpočinek součástí týdenní doby odpočinku, by byl nárok na denní odpočinek zbaven své podstaty tím, že by byl pracovník připraven o možnost skutečně čerpat denní odpočinek, pokud má nárok na týdenní dobu odpočinku. V této souvislosti Soudní dvůr poznamenává, že se směrnice neomezuje na celkové stanovení minimální týdenní doby odpočinku, ale výslovně uvádí, že se k tomuto období přičítá doba nároku na denní odpočinek. Z toho vyplývá, že **denní odpočinek není součástí týdenní doby odpočinku, ale k této době se přičítá, i když jí přímo předchází**.

Soudní dvůr rovněž připomíná, že příznivější ustanovení maďarské právní úpravy ve srovnání se směrnicí týkající se minimální týdenní doby odpočinku nemohou zbavit pracovníka jiných práv, která jsou mu přiznána směrnicí, konkrétně nároku na denní odpočinek. **Denní odpočinek tedy musí být poskytnut nezávisle na týdenní době odpočinku stanovené použitelnou vnitrostátní právní úpravou.**

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní

dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106.

Zůstaňte ve spojení!

